

Ακούω θέλοντας και μη μες στο ταξί την εκπομπή του ραδιοφωνατζή, ο οποίος παριστάνει τον υπερασπιστή των λαϊκών δικαίων. «Το Ισραήλ τιμωρείται για τα εγκλήματά του... Οι Παλαιστίνιοι εξεγέρθηκαν...»

Μου έρχεται αναγούλα. Κάτω από τις ξύλινες διατυπώσεις, που τις φτύνει στο μικρόφωνο και στα αυτιά των ακροατών του, πίσω από τον μπερντέ της αντικειμενικότητας -«ναι» ομολογεί «την πλήρωσαν και αθώοι...»- διακρίνω την απαίσια φιγούρα του παντός καιρού αντισημίτη. Εκείνου που όταν πυρπολούσαν οι ναζί τα γκέτο και γέμιζαν τα τρένα για τα στρατόπεδα, «φταίνε όμως κι εκείνοι» μουρμούριζε. «Προκαλούσαν με τη φιλαργυρία τους...» Αποσιωπώντας, ο άθλιος, ότι οι περισσότεροι Εβραίοι, στη Θεσσαλονίκη και στην Πράγα και στην Κρακοβία, ήταν βιοπαλαιστές. Ανθρώποι του σκληρού μόχθου. Πως επί χιλιετίες δεν είχε απλώς διωχθεί ο λαός του Ισραήλ από την κοιτίδα του, του απαγορευόταν να κατέχει καν γη στη χριστιανική Ευρώπη. Στράφηκαν στο εμπόριο επειδή δεν μπορούσαν να είναι αγρότες.

Το πιο διαδεδομένο επιχείρημα; Πως ήρθαν, λέει, οι Εβραίοι από αλλού στη Μέση Ανατολή. Πράγματι. Ήρθαν, από τα τέλη του 19ου αιώνα, από την τσαρική Ρωσία κι από την Πολωνία κι από την Αυστροουγγαρία για να γλυτώσουν τα πογκρόμ. Και έφτασαν το 1945 από το Νταχάου και το Άουσβιτς, σκελετωμένοι, παραλοϊσμένοι από την τόση φρίκη και τον τόσο θάνατο μα αποφασισμένοι να αποκτήσουν την πατρίδα τους. Οι κουμανταδόροι του κόσμου είχαν στο παρελθόν φαεινές ιδέες. Να τους στείλουν στην Ουγκάντα για να ιδρύσουν εκεί κράτος. Ή στη Μαδαγασκάρη. Σκεφθείτε να έλεγαν σε εμάς μετά το 1821: «λυπούμαστε, ο τόπος των προγόνων σας είναι κατελιημμένος. Σας έχουμε όμως φίνο οικοπεδάκι κάπου στην Αφρική!» Τέτοια ήταν η λαχτάρα να επανασυνδεθούν με τις ρίζες τους, ώστε άφησαν τα γίνιτις και τα λαντίνο που μιλούσαν στην εξορία και ανέστησαν και εκσυγχρόνισαν τα χίμπριου. Τη γλώσσα της Βίβλου.

Το Ολοκαύτωμα μεταμόρφωσε τους Εβραίους. Από φιλήσυχοι και ντελικάτοι, έγιναν σκληροτράχηλοι πολεμιστές. Όρκο έδωσαν, όρκο δίνουν κάθε στιγμή στα έξι εκατομμύρια νεκρούς τους κι ας έχουν περάσει κιόλας τρεις γενιές. Τη φλούδα γης, που κέρδισαν με το αίμα τους, δεν θα τους την πάρει ποτέ κανείς. Κάθε πόλεμος που ξεσπάει στην περιοχή καταλήγει σε νίκη του Ισραήλ. Γιατί; Απλούστατο. Δεν έχουν περιθώριο στρατηγικής αναδίπλωσης, έντιμης δήθεν ήττας. Κι ένας στρατιώτης με το άστρο του Δαυίδ να έχει απομείνει, θα προτιμήσει να πεθάνει παρά να συνηκολογήσει.

Δεν αρκέστηκαν να υπερασπίζονται τη μικρή πατρίδα τους. Δουλεύοντας ακάματα, έκαναν την έρημο περιβόλι. Κάλπασε εκεί η επιστήμη, η τεχνολογία, η τέχνη. Έβγαλαν κορυφαίους γιατρούς, σπουδαίους συγγραφείς, αξιοπρόσεκτους ποπ-σαρ. Στο Ισραήλ πραγματοποιήθηκε το μόνο σχετικά επιτυχημένο σοσιαλιστικό πείραμα. Τα κιμπούτζ. Από τον καθένα κατά τις δυνάμεις του, στον καθένα κατά τις ανάγκες του.

Έκανε προφανώς το Ισραήλ, στα εβδομηνταπέντε χρόνια του, και ασυγχώρητα και αποτρόπαια ακόμα λάθη. Συχνά απαξίωσε να μπει στη θέση των γειτονικών λαών, να αγωνιστεί όσο θα μπορούσε για την ειρηνική συμβίωση. Έχει ωστόσο μια κρίσιμη διαφορά από τα αυταρχικά καθεστώτα που το απειλούν. Το Ισραήλ παλεύει για να υπάρχει. Οι εχθροί του επιδιώκουν, διακηρυγμένα, την καταστροφή του.

Στη σφοδρότατη σύγκρουση που με κομμένη την ανάσα παρακολουθούμε δεν χωρεί «ναι μεν αλλά...» Το συνονθύλευμα των τρομοκρατών εμφορείται από μίσος για κάθε δική μας αξία. Ως άλλοι Ηρώδηδες έσφαξαν νήπια. Θα μετατρέψουν τα δικά

τους παιδιά -το έχουν ξανακάνει- σε ανθρώπινες ασπίδες. «Σκυλοκοίτες και νεκρόσιτοι και ερεβομανείς κοπροκρατούν το μέλλον» καθώς το λέει ο Ελύτης.

Όποιος αμφιταλαντεύεται, κρατάει έστω αποστάσεις, σκάβει τον λάκκο του. Το Ισραήλ αποτελεί στις μέρες μας το προκεχωρημένο φυλάκιο του δυτικού πολιτισμού. Εάν έπεφτε, θα ακολουθούσε ένα ντόμινο φρίκης που ανάλογο του δεν έχουμε καν διανοηθεί.

Το Ισραήλ θα αντέξει. Θα καθαρίσει για όλους μας. Όλοι ωστόσο θα κριθούμε από την τωρινή μας στάση.

Πηγή: [ιστοσελίδα fb, Χρήστου Χωμενίδη](#)